VALENTINA DIMA

CASA FLORILOR

editura facla

VALENTINA DIMA

CASA FLORILOR

Fiicei mele,
cu dragoste

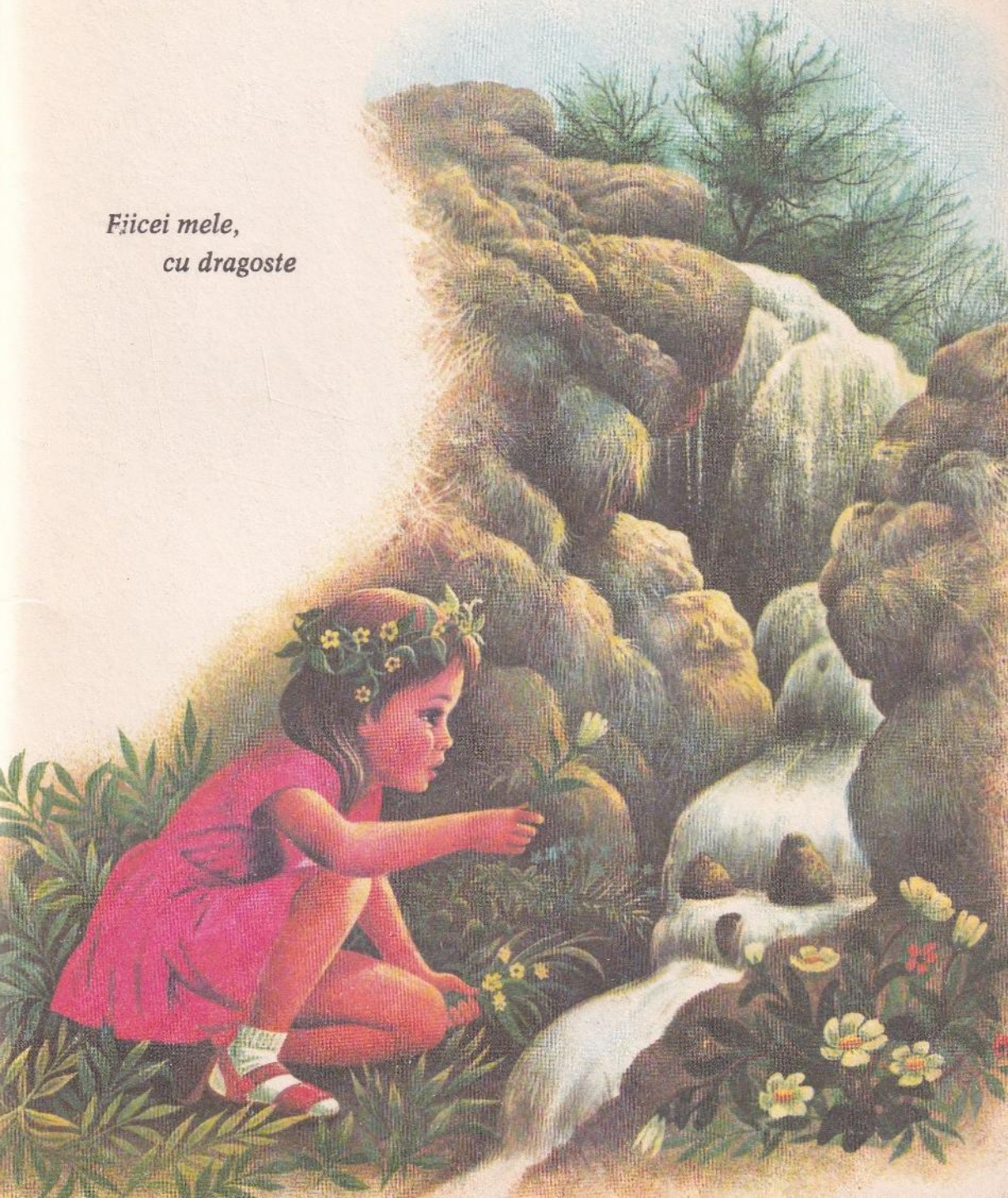

Ilustrații color ALBIN STĂNESCU

EDITURA FACLA
1976

VALENTINA DIMA

CASA FLORILOR

ÎNTÎLNIRE CU MUNȚII

Într-o caldă zi de vară
I-a văzut întîia oară.
Șuierînd înverșunat,
Trenul nostru a plecat.
Mai în jos, pe fir de vale
Îl zărim cum se prăvale,
Șerpuind pe drum de fier
Printre munți și neguri pier,
Se ridică; stînca-naltă
De sub nori parcă tresaltă.
De-o privești de-aci, din gară
Și de-o vezi întîia oară
Multe ai de întrebat
De la tata de aflat.
Fruntea albă și bombată
Este tare-ngîndurată.

– Tată, dragă, dacă vrei
Spune-mi, colo-i nea, ori ce-i ?
– Da, e nea și cîtu-i anul
O păstrează Caraimanul.
Vara, iarna, ne-ncetat
În zăpadă-i îmbrăcat.
Munții, plaiul, zarea largă,
Nourii ce se aleargă
Tu, Marina, ține-i minte
Și cînd crești adu-ți aminte
Și învață să iubești
Chipul țării, ca-n povești.

DE-A MINGEA

Sînt la munte prieteni mulți
E-o plăcere să-i asculți,
Să-i zărești, să le grăiești.
Doi pe bancă stau, în tihnă ;
Ca și noi sînt, la odihnă,
Și copiii-n luminiș
Se aleargă sub frunziș,
Însă mingea, bat-o vina,
N-a ajuns pîn' la Alina,
Ci departe a rătăcit
Sub o bancă. Te-ai codit :
— Du-te, cere-o, îndrăznește,
Haide ! Nenea te privește.

Doi ortaci ați cunoscut
V-au surîs, și . . . v-au plăcut.
Vorba-și lasă amîndoi
Și în joc se prind cu voi.
Cel cu stea e oțelar.
Celălalt, de la Ghelar,
E miner ; azi stau la soare
Și-s gătiți de sărbătoare.

Bateți mingea pe-ntrecute,
Spuneți vrute și nevrute . . .

CASA FLORILOR

Am trecut și ieri
Și în alte seri
Pe-o ulicioară
Cu un iaz și-o moară.
Ne-a oprit odată
Zgîtia de fată
Lîngă o grădină
De lădițe plină.
Zărirăm și-o casă
Mică, luminoasă.
— Cine-o folosește
Și o locuiește ?
Ne-ntreba Marina,
— A cui e grădina
Și casa-nălțată
Din sticlă curată ?
Nenea grădinarul,
Om bun, gospodarul
Văzînd-o pe fată
Pe uluci urcată
Nu-i cătă pricină :
Să intre, să vină.
Tii, ce frumusețe
Ne dădu binețe !

Petunii, muşcate,
Hortenzii rotate,
Garoafe şi roze,
Albe tuberoze;
Mai sînt şi glicine
Suave ca tine
Din april în vară
Le sădim afară
Petalele crească
În parcuri zîmbească
Aduc bucurie
oamenilor, ţie.
Din garoafă dalbă
Împleteşte salbă,
Aleargă, întreabă
Ăsta-i fir de nalbă?
Ar sta ore zece;
Nu mai vrea să plece
Din sera cu flori
Şi-atîtea culori,
Că-i atît de bine
Aici, la verbine!

POFTĂ BUNĂ !

În rochița-i albăstruie,
– Sprintenă și-mbujorată –
E aici și iarăși nu e ;
O aflăm noi însă-ndată.
Ling-o apă străvezie
Ce ținea loc de ibric
Pregătea cu hărnicie
O cafea
Și ne poftea
Să gustăm din ea un pic.
Băutura-i foarte bună
– Altfel nici că s-ar putea –
O rugăm să ne mai pună
Dacă vrea,
Dac-o avea.
Am băut . . . pe săturate.
Apoi mica gospodină
Ne-a condus să ne arate
Colo-n vale o stupină.
Și tîrziu, pe la amiazi
O pornirăm către casă ;
Mult ai mai lucrat și azi,
Vino, dar, să stăm la masă.
Și pădurea prietină,
Ne ningea cu cetină.

Om veni și mîine, poate.
Auzi ? Clopoțelul sună
Și alesele bucate
Aromite, îmbelșugate
Te îndeamnă. Poftă bună !

LA STAȚIA METEOROLOGICĂ

Stai uimit și aștepți vești
Din grădina ce-o privești.
Bate vîntul, ploaia vine ?
O, aici se știe bine !
Stîlpii-s albi, pe fiecare
De-aluminiu, rezervoare.
Stropii-i strîng, ploaia-o măsoară
Și în zori și-n ceas de seară.
Sus mai e și o morișcă
Aninată ; vîntu-o mișcă.
Cu-n balon ținut de sfoară,
Nenea Petre chiar coboară.
Îl înalță, zăbovește,
Sfera albă-o urmărește
Ea se duce, se tot duce
Pînă-n zarea ce străluce.
Cum e timpul, vrem să știm,
La drum lung, noi să pornim ?
Barometru-i de folos :
Se anunță timp frumos !

SOMN UȘOR

Ziua-ntreagă a zburdat
Și pe tobogan s-a dat,
A cusut, a tîrguit
De mîncare a gătit.
L-a plimbat pe moș Martin,
Pe măgarul Nastratin,
Iar acum la asfințit
Să te miri c-a ostenit ?
— Spune mamă, dacă vrei,
Munții s-au culcat și ei ?
— Dorm și ei și soarele
Codrii și izvoarele.
— O să dorm acuși și eu
Colo-n pătuceanul meu,
Numai dă-mi pe perină
Pe buna mea prietenă . . .
E doar o jucărie
Pisica, nu e vie.
Are trup de catifea
Și ochi mari de peruzea.
Din menajeria toată
Dînsa e cea preferată.
Amîndouă stau acum
Precum pozele-n album :
O fată mică, mică
În brațe cu-o pisică.
Somnul le cuprinde lin,
Cerul e de stele plin.
Vîntul, tainic călător,
Le șoptește somn ușor !

MOFTURICI

E aici ori nu-i aici
Unul . . . Mofturici ?
Știu și eu ? Vine pe-aici
Unul, parcă-i Mofturici.
L-am zărit de dimineață
Nespălat la față.
În alee, jos, pe prund,
Și-a zvîrlit pîinea cu unt.
L-am văzut apoi acasă
Cum ședea la prînz . . . sub masă.
Și cu el ne-am întîlnit
Iată și spre asfințit :
Haina-n colț e aruncată.
O măsuță-i răsturnată,
Și-n botinele uitate
sub o tufă de alun,
Și-a făcut pe înserate
Cuibul un lăstun.
Mie mi-a fost nu știu cum
Să-i tot spun, destul acum !
(Că-nainte de culcare
Puse degetu-n mîncare),
Dar motanul lui cel sur
Făcu stînga împrejur
De pe soba unde sta
Și îmi zise chiar așa :
Căutați un băiețel ?
N-o fi cumva . . . tocmai el ?!

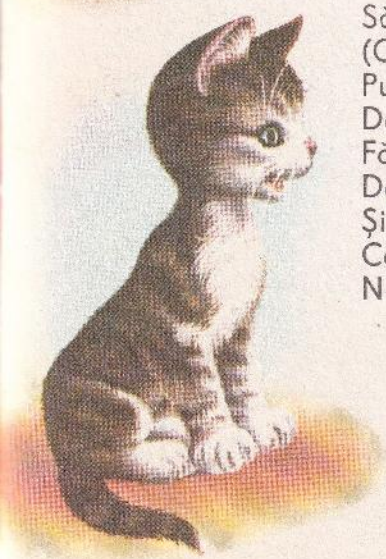

AMINTIRE DE LA MUNTE

Ce de oameni la șosea !
Toată lumea poze vrea.
Marinela-i cu Alina,
Cu Doina și Florentina.
Ursul le primește-n brață,
Ele rîd și se răsfață.
Ce viteze-s, nu le pasă
De namila fioroasă !
Moș Martine, moș Martine,
Vezi să iasă poza bine
Că de nu, de supărare,
Ți-om lua blana din spinare ! . . .

Într-o zi, mergînd agale,
Dădură de animale,
În grădina cu zăbrele
Unde-s lei și alte cele.
Tigri, struți au cunoscut
Și pe cine-au mai văzut ?
Un urs brun, adevărat
Ce de lanț era legat.
El o dată le-a privit
Cîteșipatru-au amuțit.
S-a trîntit apoi greoi
După gratiile noi.
Patru fete curajoase
Îl privesc acum sfioase.
Mai dorește poze vreuna ?
Ne ajunge numai una !

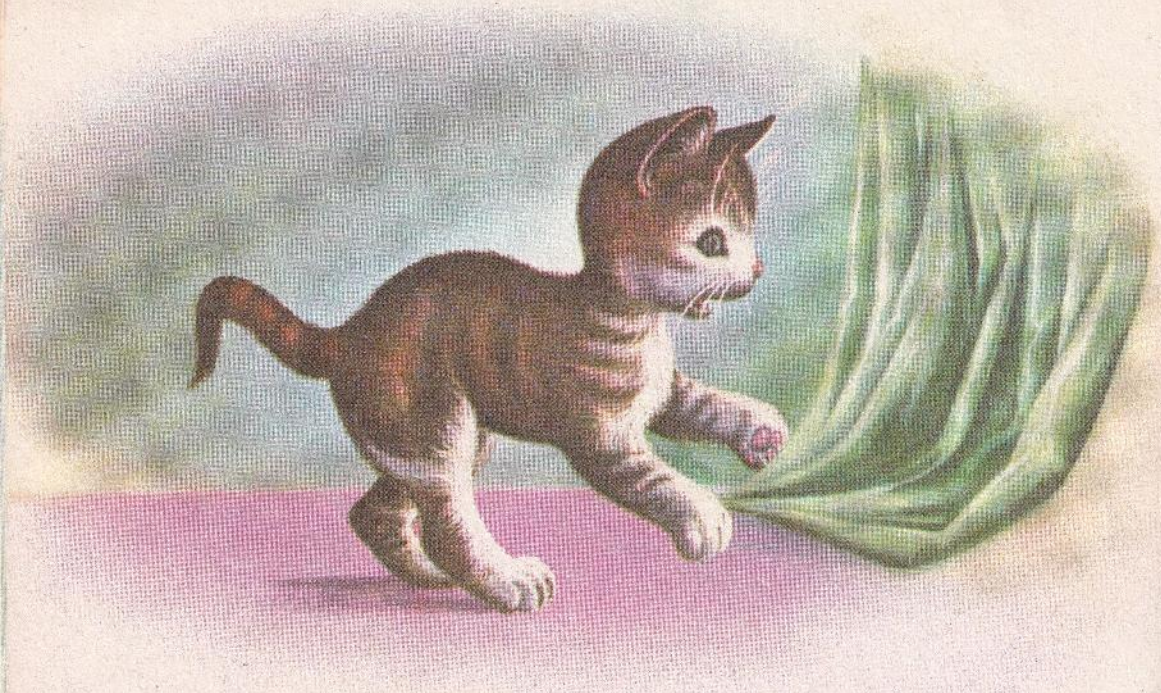

PISICUȚA

Așteptasem să ne vină
Prin intrarea din grădină
O fetiță
Cu bundiță
Și ne vine
Oare cine ?
Cum ne vede
Se repede
Și sofaua,
Precum neaua
Dă s-o urce,
S-o aburce.
Ne și zice :
V r e a u aice.

Smulge-o clanță,
Sparge vaza de faianță,
Cere minge
Ne împinge,
Și ne spune :
V r e a u alune.
Și-apoi iară :
Hai afară.
Bine, gata,
De vrea fata.
Dar, îndată,
Bosumflată
Vede-o rîmă
Și-o sfărîmă.

Se înțeapă cu un spin,
Și o ține-ntr-un suspin :
V r e a u acasă,
V r e a u la masă.
Cînd i-am deschis ușa
Am crezut că e Dudușa,
N-am știut, drăguță,
Că-i doar . . . pisicuță.

NINSOARE TÎRZIE

Prin grădina cu p a n s e l e
Trecem zilnic la plimbare
Rouă deasă-i pe cărare
Ciripit de rîndunele.

Marinela-i fermecată
De-a aleii bogăție,
Printre flori ar vrea să fie
Pîn'ce bolta-i înstelată.

Dar privind afară, roată
Astăzi, dis-de-dimineață
Brazii nu-i zări de ceață :
Era nea și era zloată.

S-ar fi bucurat Marina
De-o asemenea-ntîmplare
Teama însă i-era mare
Că s-o vesteji grădina.

Și n-o mai putea s-alinte
Colo-n parcul cu p a n s e l e,
L i l i a c și m i c ș u n e l e,
L ă m î i ț e, ca-nainte . . .

Stă la geam și deodată
Sare-n sus de bucurie,
Pe un moț de p ă p ă d i e
Soarele-auriu se-arată.

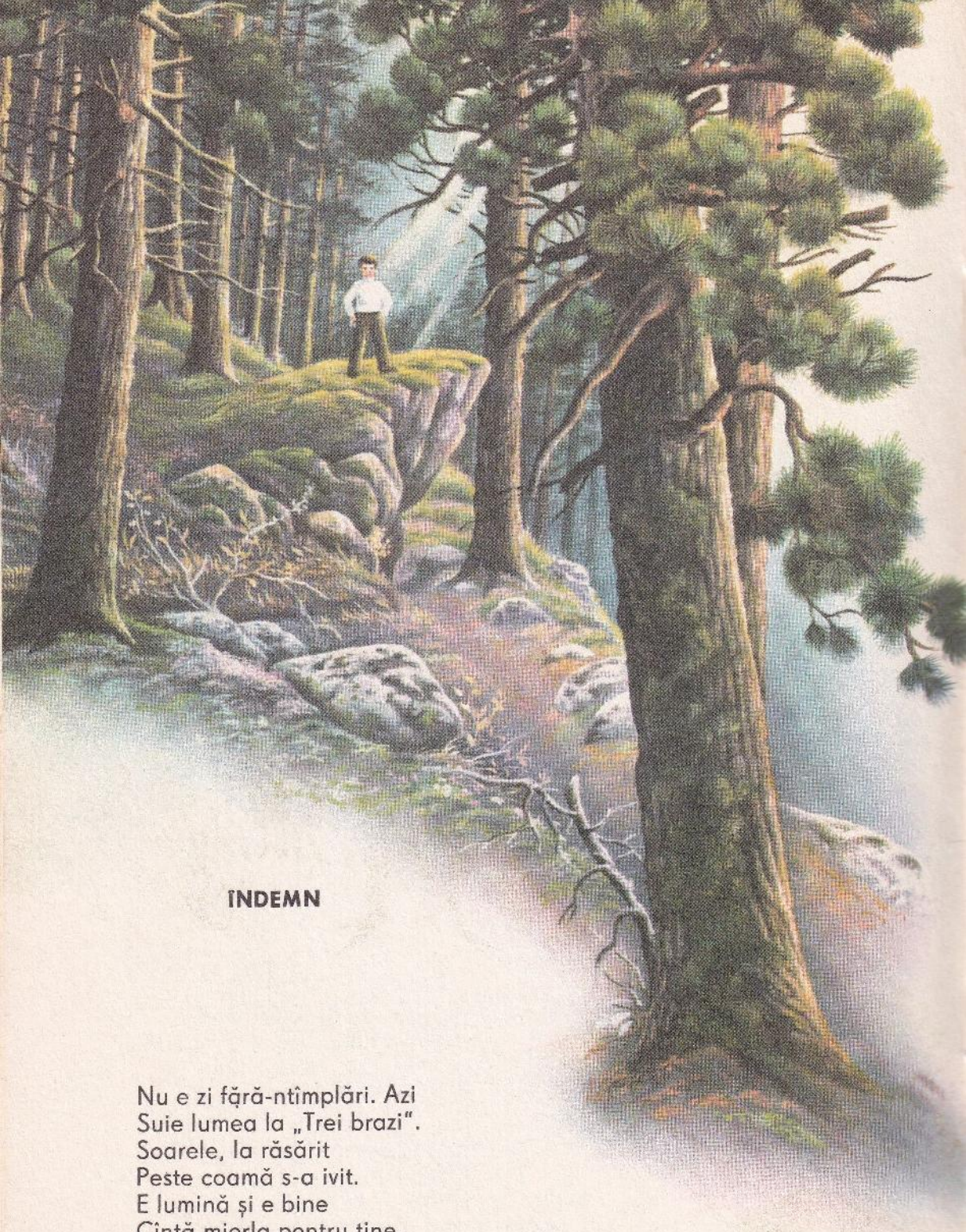

ÎNDEMN

Nu e zi fără-ntîmplări. Azi
Suie lumea la „Trei brazi".
Soarele, la răsărit
Peste coamă s-a ivit.
E lumină și e bine
Cîntă mierla pentru tine.

În grup, veseli, spre Carpați
Trec turiștii, echipați ;
Îi văzu plecînd Marina
Și se-opri din joc, albina.
Alergă în urma lor
Și se-ntoarse repejor :
Nu mai vreau nisip, găleată,
Vă rog, să pornim îndată !
Iau rucsac, punem merinde
Apă, setea de ne-o prinde . . .

Gîze ne-nsoțesc încet
Pe sub umbră de brădet,
Păsărele cîntă-n cor,
Fluturi albi, în dulce zbor,
Flori albastre, roșii, lila
Culege din mers copila.
Lin izvoare șușotesc
Fruntea mică-o răcoresc.
Mîngîiați de calda rază
Trecu bine de amiază.

Cu obrajii-mbujorați,
În șir lung aliniați
Noi urcăm printre ponoare
Spre cabana primitoare.

SPRE IZVOR

Spre izvorul de sub munte
Am pornit cu-n grup şi eu
Am trecut peste o punte
Şi urcăm, urcăm mereu.

Mers-am astfel ceasuri grele
Pe sub poală de pădure,
Veverițe-n rămurele
Şi desişuri sînt, cu mure.

Setea îmi usucă gîtul
Iar rucsacul mic m-apasă.
Ba mă prinde şi urîtul
În pădurea-ntunecoasă.

Cînd la capătul cărării
Ne credeam, izvorul rece
Se iveşte-n drumul verii
Oboseala-ndată trece.

Apă bem, dar cu măsură,
Și urmăm drumul la vale
Printre tufe de răsură
Nu ne stă nimic în cale !

ÎN POIANA CU FLORI MULTE

Cicoarea

O felie de senin
I-a-ncremenit în petale,
Cîmpu-ntreg e plin :
„Mamă-s ale tale" !

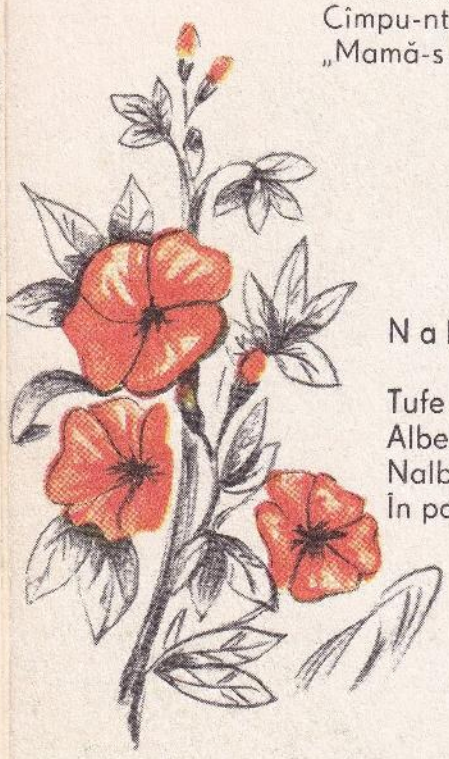

Nalba

Tufe sînt înalte,
Albe, roz, învoalte
Nalbe se numesc,
În poiană cresc.

Floarea de colț

Podoabă a înălțimilor alpine
Scapă privirii, fuge de tine
Sub colț de piatră înflorește
Unde doar capra neagră trăiește.

M ă c e ş u l (răsura)

Parfum nu are,
Doar ţepi şi-o roză floare,
Drumu-l mărgineşte
Ai grijă, te fereşte !
Acolo, în natură
E o simplă tufă de r ă s u r ă
Prin altoi de fir cu fir
Ea devine trandafir.

R o m a n i ţ a

Nici n-o iei în seamă
E modestă, nu te cheamă.
În poiana cu flori multe
Şade vîntul să-l asculte
De o rupi îţi pare bine :
Ceaiul ei e pentru tine.
Iar de vrei o coroniţă,
Tu adună romaniţă.

Smirdarul

S-au aprins munții, ori ce-i
Dincolo de stîna cu miei ?
Urci curajos pe coama crestată
Și-un parfum suav te îmbată
Acolo, unde pasu-i tot mai rar,
Crește floarea de smirdar.
Sus, tot mai sus
Smirdarul s-a dus.
Vino, dar, pe Bucegi,
Floarea să-i culegi.

Sunătoarea

Clopoțel, clopoțel
Galben, mărunțel.
Cineva te-a pus pe-o tulpină
Să ne-aduci strop de lumină.
Înfloreşti cît îi vara de lungă
Lumina ta și iarna ne-ajungă
— Cum te cheamă, dulce floare ?
— Sunătoare, sunătoare . . .

CUCU !

Soarele trecu de creastă
C u c u !

Raza-ajunse la fereastră
C u c u !

Marinela sta s-asculte
Susur de izvoare multe
C u c u, c u c u !

– Ce se-aude, e un om
Printre brazi, în pom ?

C u c u, c u c u !
Tu auzi cum cheamă,
Cine-i, cine-i, spune mamă ?
– Nu e om cel ce grăiește
Și-n desișuri se pitește
Ci o pasăre pribeagă,
C u c u !

Stă ascuns vara întreagă
Are pana sură, sură
Și-i gureș peste măsură ;

C u c u, c u c u !
El urează zi de zi
Mulți . . . ani, mulți pentru copii !

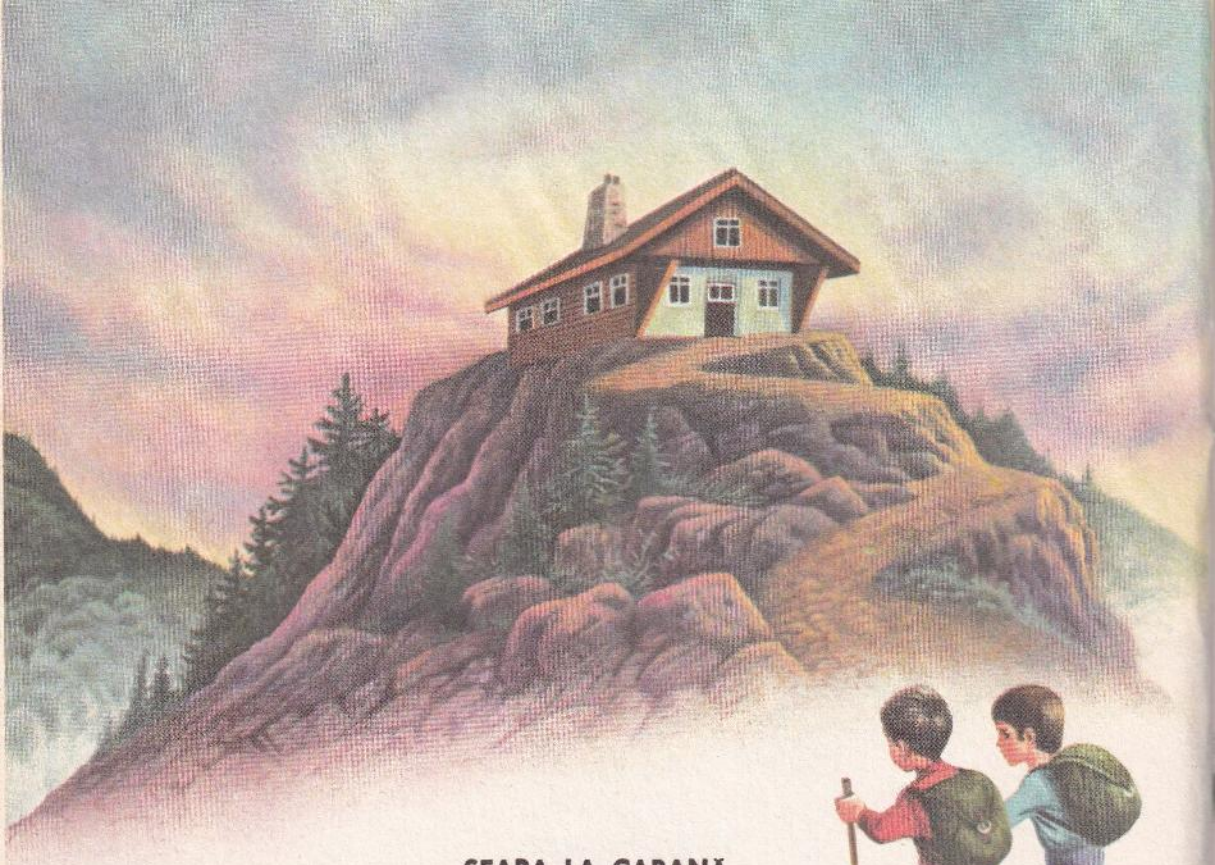

SEARA LA CABANĂ

Munţii şi-au spus seara bună,
Iar o veveriţă brună
Le-a răspuns : şi obosit
Vîntu-n brazi a aţipit.

Spre o casă ca-n poveşti
Cu lumină la ferești,
Pe poteci şerpuitoare,
Trec drumeţi în înserare.

Şi cabana parcă ştie
De-oboseală şi-i îmbie :
Îţi fi foarte osteniţi,
Vă aştept, veniţi, veniţi . . .

BĂIAT MARE

Unde e, unde se duce,
Sanda-i gata să-l apuce ;
(Sanda, sora lui mai mare,
Știe pregăti mîncare,
Coase chiar și la gherghef
Doar de joacă n-are chef).
Pe cărarea de sub brazi :
— Vezi, Sorine, să nu cazi !
Și cum prîslea-i mititel
Se aține după el.
Sorin însă-i îmbufnat
Și i-o spune răspicat :
— Nu mi-e teamă de nimic,
Am crescut și sînt voinic
Și pe bancă n-aș mai sta
După cerc aș alerga
Pot sări într-un picior
Oare, Sanda, e ușor ?
Dacă fluturii-i gonesc
Frică ți-e să nu răcesc,
Băltoaca de lîngă drum
O trec, uite, chiar acum.

După-o asemenea-ntîmplare
Tot nu crezi că-s băiat mare ?

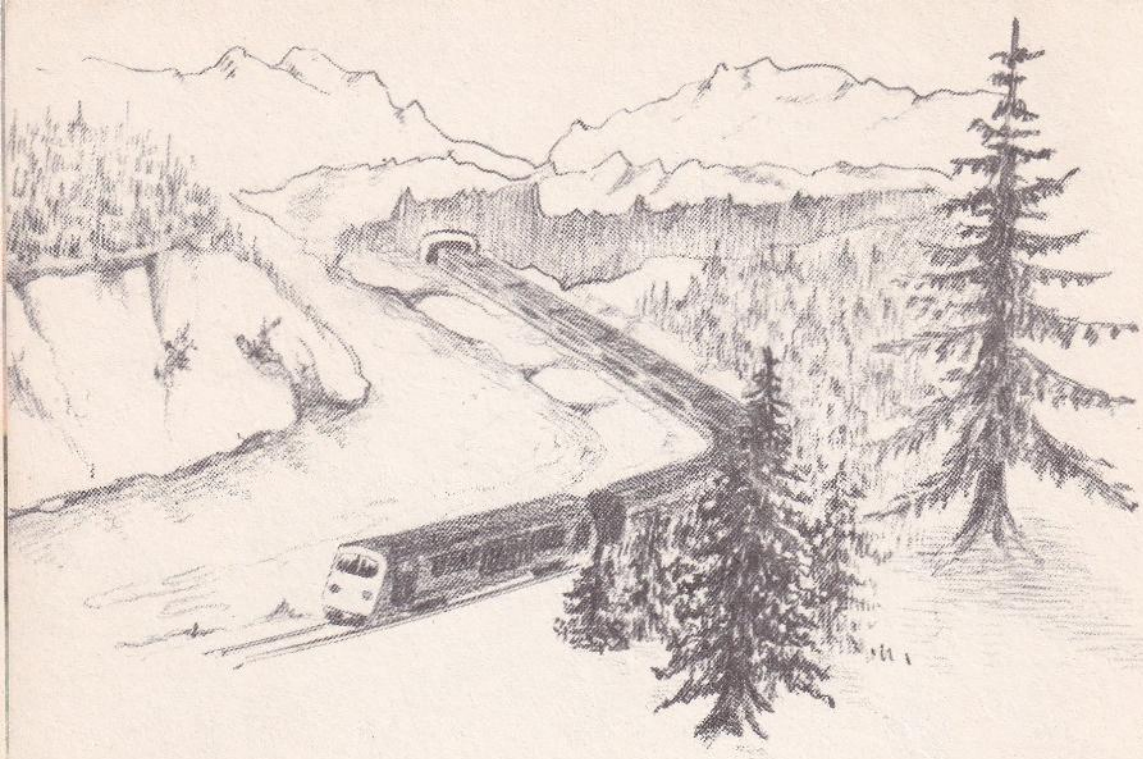

LOCOMOTIVELE

Sînt „cu fum" și „fără fum".
Care pleacă-acum la drum ?
În ascunsa gară șuierui răzbate
Drumul lung, la vale, cine-l va străbate ?
Altele-n vagoane, grea povară cară.
Pînă unde oare, pînă-n care gară ?
Și copii la geamuri cată-adîncul zării :
Mîine chiar simți-vor, blîndă, briza mării.
Noi aici pe iarbă sîntem sus, pe munte.
De le-om face semne, oare ne-or răspunde ?
Vine și se duce, pleacă spre cîmpii,
Sunetul, prelungul. Rămas bun, copii !

LICURICII

Abia se trezi. Unde-s ? zise mirată
Și-n spre parc o porni, săgeată.
Aici printre sălcii, izmă și iarbă afînată
Sub șirul de tei și tufe de alun
— Să vă spun —
Zărise aseară licurici, o mulțime !
Zburau ușor, parcă pluteau în întunecime
Cu lămpașul lor
Pe deasupra florilor.
Parcul, aleea, erau luminate
Ca-n basme, dar basme adevărate !
Alerga să-i ajungă, să-i prindă
Să-i aducă în casă, măcar în tindă.
Dar prea erau străvezii licuricii și ei
I se făcu frică — nu fără temei —
Să nu le rupă cumva vreo aripă.
Rotundă, lucitoare, apăru luna.
Pe urmă, obosită, adormi. Unde-s acuma ?
Întrebă iar, încă somnoroasă ;
Apoi murmură : vai, ce seară frumoasă !
— Ziua licuricii dorm și visează
Caută-i micuțo, tîrziu, cînd se-nserează.

PLECĂM !

. . . O boare scutură brădetul.
Ne despărțim încetul cu încetul
De tine, munte, de umbra ta deasă.
A sosit ziua întoarcerii acasă.
Închide o clipă pleoapele
Și-ai să revezi izvoarele, apele,
Flori multe și piscuri sub zăpezi.
Voi, păduri și livezi,
Veverițe și albine
Rămîneți cu bine !

La anul, cînd vom reveni,
Vom regăsi
Potecile umblate,
Stîncile străfulgerate,
Mieii de la stîni
Și pinii bătrîni.

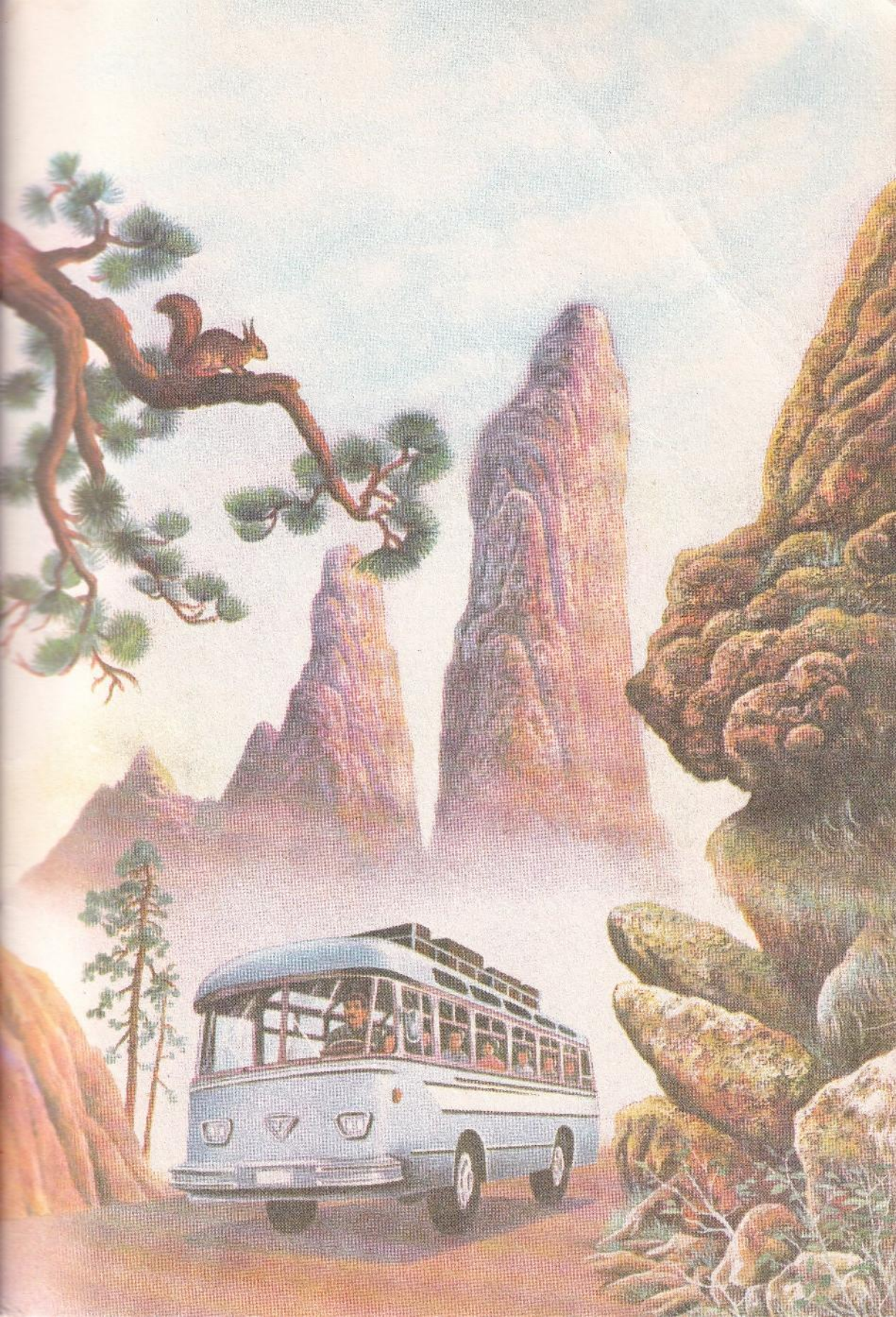

ZI DE SĂRBĂTOARE

Azi e sărbătoare !
Scrisă-n calendare
Cu cerneală aprinsă.
Lume necuprinsă,
Bună dimineața !
De pe bulevarde
Roșu-n steaguri arde,
Mîndrul tricolor
Flutură în zbor.
Flori aduc, baloane,
Largile coloane
Și se-ncinge hora,
Hora tuturora.
Bună dimineața,
Harnici muncitori,
Voi, treziți din zori
Și pe vreme bună
Astăzi împreună
Țara o cinstim
Ziua ei de mîine
O întrezărim.
În lumina verii
Trec și pionierii
În mîini cu stindarde
Și multe pancarte.
Vrei să știi ce scrie
Pe alba hîrtie
Din lungul șirag ?
Gîndul cel mai drag :
STIMA NOASTRĂ ȘI MÎNDRIA,
PARTIDUL – CEAUȘESCU – ROMÂNIA

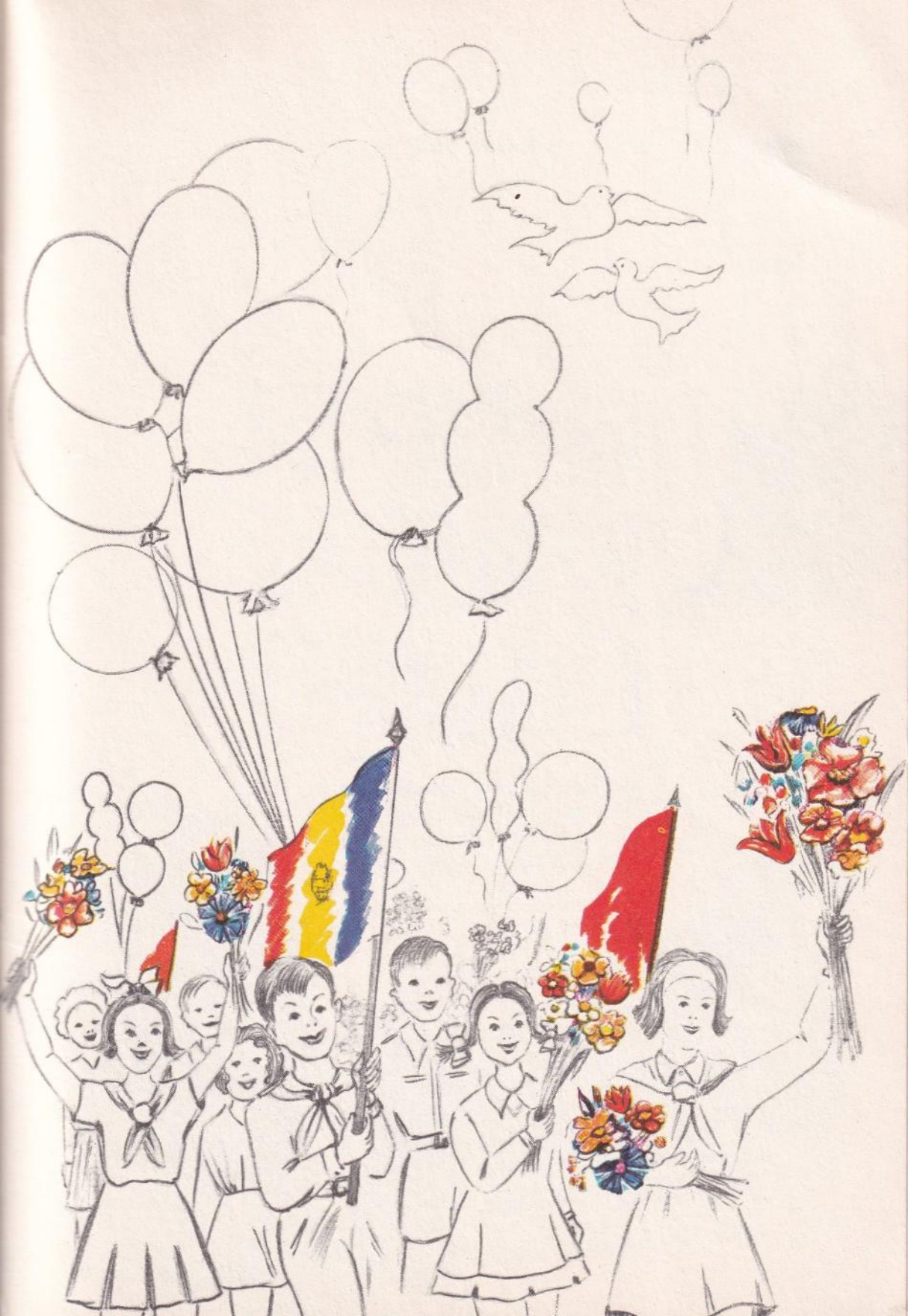

ORAȘUL MEU

De străbați întreagă țara
Poți să spui pe drept cuvînt :
Între-atîtea pe pămînt
Nu-i oraș ca Timișoara.

Printr-al sălciilor crîng
Vaporașe trec pe apă.
Abia prinde să le-ncapă
B e g a, un canal adînc.

Le zărești de dimineață
Și L u p o a i c a-n bronz turnată
Ce-ntr-un scuar e așezată
Printre tufe de verdeață.

Și-s clădiri în stil monumental
(N-o spun eu întîia oară),
Unul e în mîndra Timișoară
Superbul bloc C o n t i n e n t a l.

Are orașul și-o platformă
De-uzine noi, precum o salbă.
Cîndva-nfloreà un cîmp de nalbă :
Azi viitorul prinde formă.

Pe fruntea-i, de stele, — o cunună —
Și-s șapte, cîte veacuri are,
Cetate la românești hotare,
De-aleasă faimă și străbună.

Cutreieră lumea și toată țara
Vei ști pe-ntemeiat cuvînt —
Că sînt orașe mîndre pe pămînt,
Dar nu-i oraș ca Timișoara !

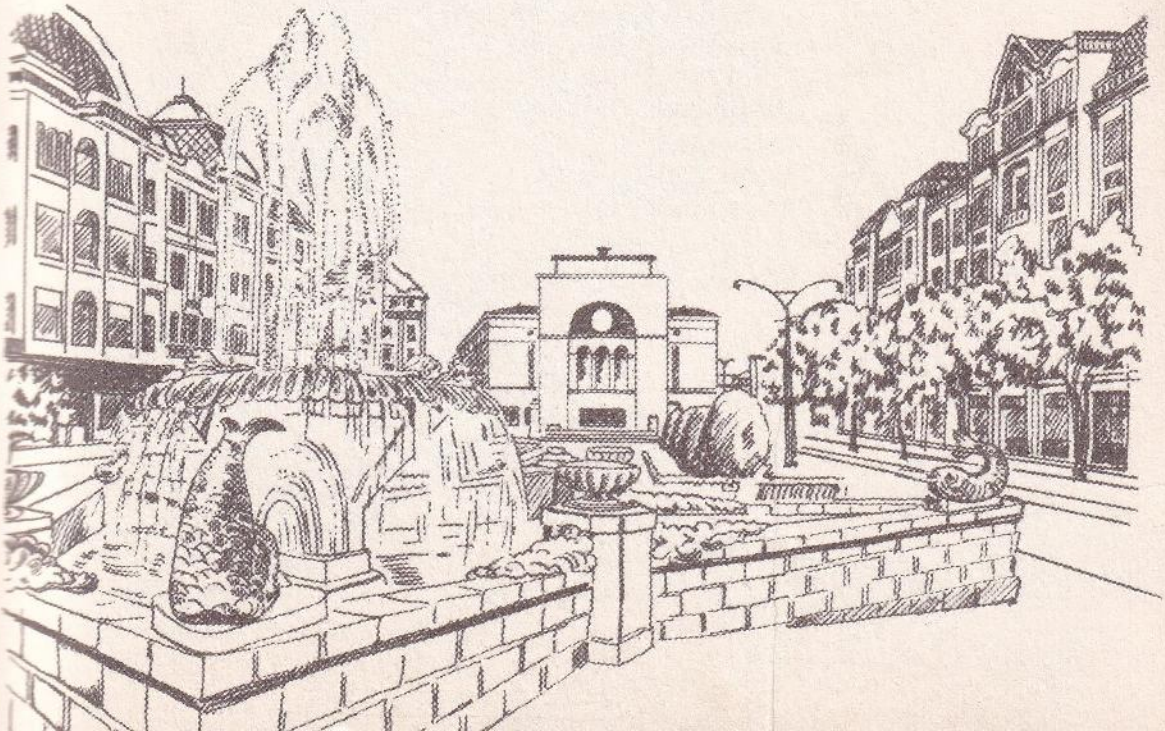

ATENȚIUNE, ȘANTIER !

Un maidan era pe-aici
Plin cu buruieni și-urzici,
Dănuț mingea o bătea
Din zori pînă se-nsera.
Cînd a fost ultima oară,
Într-un început de vară,
Găsi locul îngrădit
Și-un panou proaspăt vopsit.
El voi să intre. Aș,
„Nu se poate copilaș".
Se săltă pe vîrf, icni
Doară, doară va zări
Ce se-ascunde-n colț de stradă
De e interzis să vadă.
Zi de zi
El tot veni,
Azi privește-n jur, uimit
De atîta uruit :
Nivelează buldozere,
Excavează mașini grele,
Și flăcăi în salopete
Mișcă ritmic din manete.
Și așa din vara bună
Mai trecu încă o lună.

Cînd se-ntoarse de la mare
Căscă gura de mirare :
O clădire cu etaj,
Nouă și cu alb grilaj,
Cu catarg-nălțat spre cer :
Nici o urmă de șantier !
El ar da pe loc, năvală,
Dar cuprins e de sfială.
Dascălul îl vede, zice :
„Hai cu mine sus, voinice,
Să urcăm treaptă cu treaptă
Școala-i gata, te așteaptă".

LA TELEFON, PĂPUȘA

Marinela are acasă
Sobă de gătit și masă,
Cărți cu poze și creioane,
Urși și iepuri, camioane.
Părăsite pe terasă,
Lîng-un cal și-o rață grasă,
Printre mingi și măgărușI
Sînt și cîteva păpuși.
Urșii stau la rînd, cuminte
Să le coase ea veșminte,
Iepurii-s hrăniți, se pare,
Cu cea mai de soi mîncare.
Doar păpușile bondoace
Nu îi sînt pe plac și pace :
Ce să fac ? nu le pot coase
Ele-s foarte somnoroase !
Dar la munte, dintr-o dată
Se-arătă îngrijorată :
Tare sînt departe, tare.
Le-o fi frig și foame oare ?
Merg s-o chem la telefon
Pe păpușa cu jupon :
Alo ! nu mai plîngeți, lasă
Mîine am să vin acasă ! . . .

CU VAPORUL LA PORȚILE-DE-FIER

(O poveste-n vers
Unde n-ați mai mers
Și-unde-n aste foi
Vă poftim cu noi).

Aș fi vrut să scriu un poem mare, mare, un poem fără asemănare, deoarece, dragii mei, și călătoria a fost cu temei ; am văzut cu ochii mei stei sub cerul albastru și-am privit valul albastru. Căci în ziua aceea de vară și Dunărea era albastră.

Și dacă acesta a fost — abia un început, după cum m-am priceput, aș dori să vă spun că înainte de a vorbi de Dunăre și de cer, e bine să știți că sîntem pe o punte unde se văd multe și unde scrie cu litere de-o șchioapă :

DEBARCADER

Să vă mai spun — fiindcă, uite, oameni sosesc cu valize și cu alte bagaje și sînt destul de zoriți, unii alergînd, fiindcă vaporul o să sosească în curînd și ei vin, tot vin — că ne aflăm la D r o b e t a T u r n u - S e v e r i n.

Stăm pe mal la soare și privim la alte vapoare ; Dunărea e lină, ziua e senină și-i năpădită de lumină, un pescar în barcă fredonează-ncet și o fată-n brațe ține un buchet.

De odată-n zare un punct alb apare și Marina, iată, sare într-un picior. Ați ghicit, desigur : este un vapor. Scoatem binoclul și privim, însă cu greu reușim să citim. M i o r i ț a ? Nu, nu e M i o r i ț a ! Mare, trei caturi are și după atîta așteptare, vedem că nu-i un oarecare, ci chiar O l t e n i ț a.

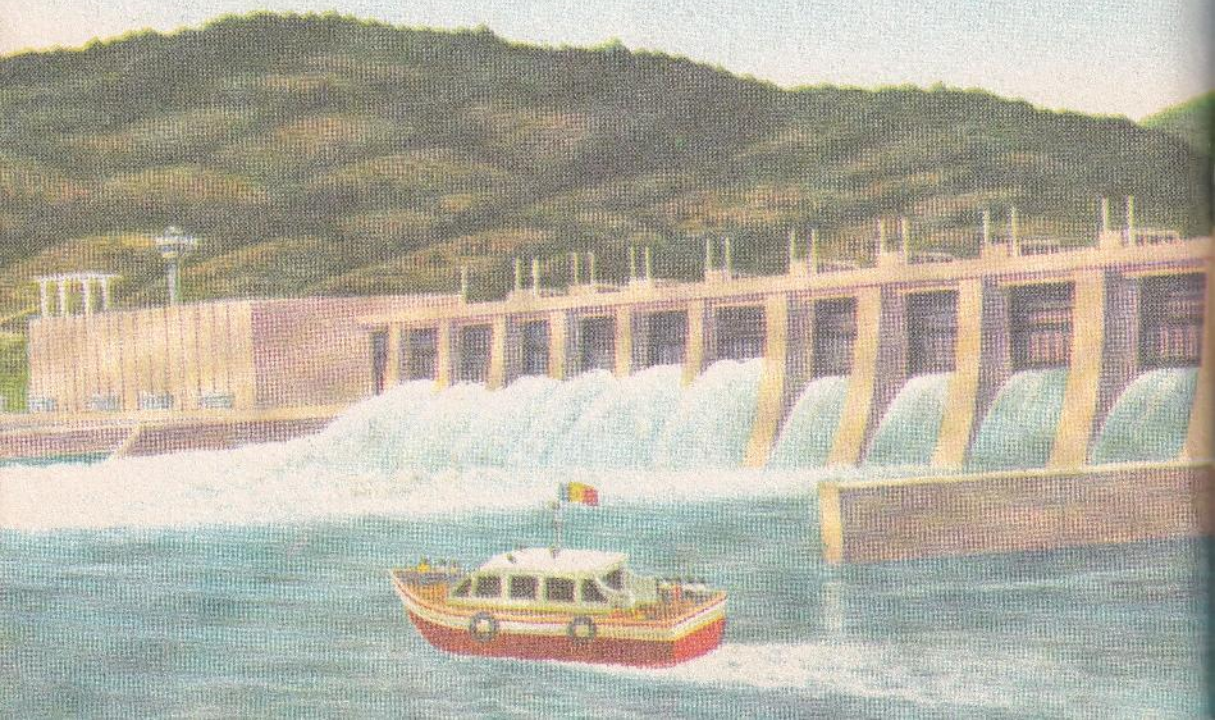

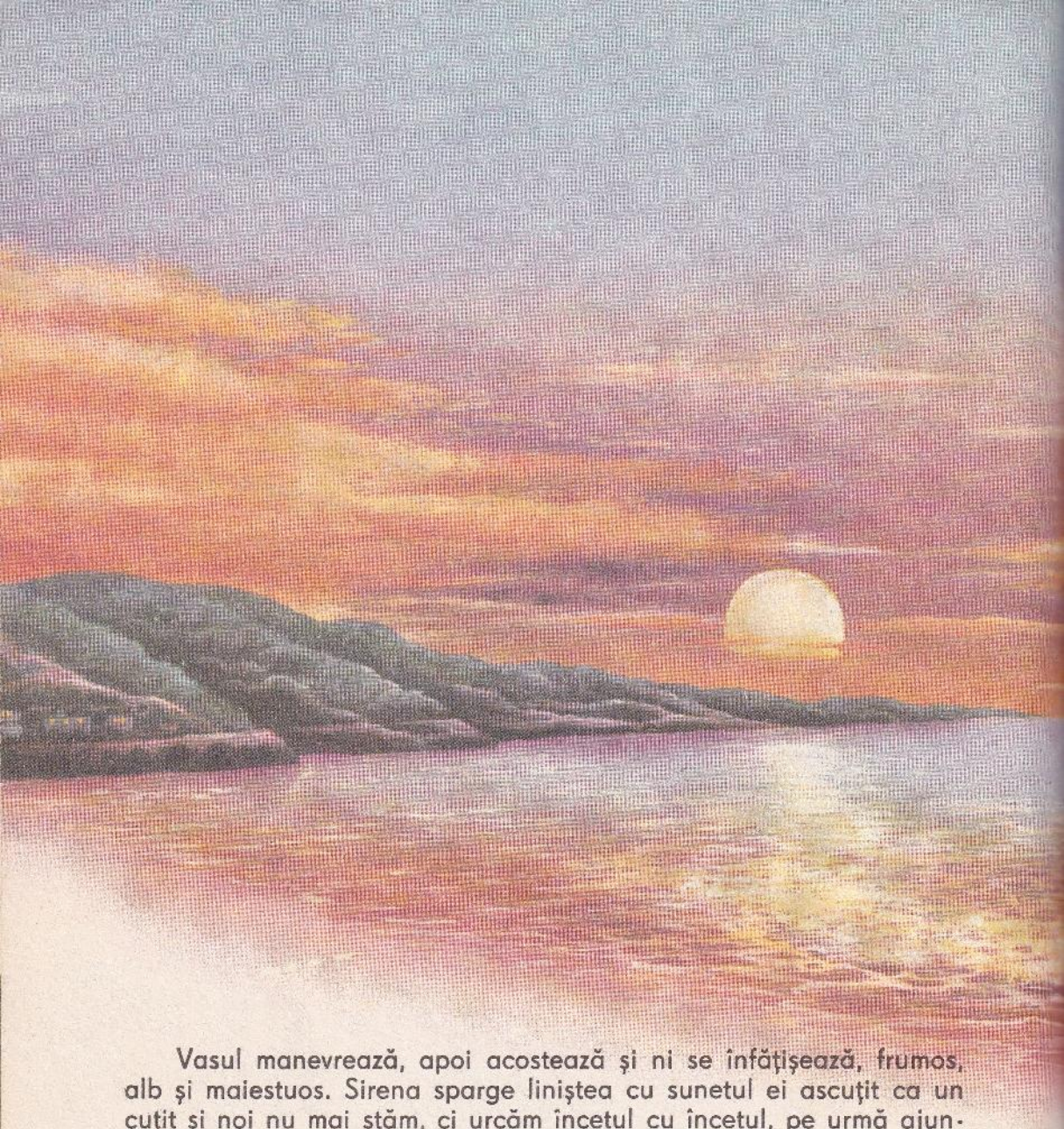

Vasul manevrează, apoi acostează şi ni se înfăţişează, frumos, alb şi maiestuos. Sirena sparge liniştea cu sunetul ei ascuţit ca un cuţit şi noi nu mai stăm, ci urcăm încetul cu încetul, pe urmă ajungem pe puntea de la b a b o r d, prezentăm biletul (şi copiii au bilet, poţi să ştii, doar că de jumătate, ca pentru copii). Unde călătorim ? întreabă, îi spun că î n a m o n t e, adică „spre munte" şi nu „la vale", adică î n a v a l. Şi iarăşi carena vaporului taie val după val, aproape de mal şi noi trecem de la babord şi ne-aşezăm în partea cealaltă, adică la t r i b o r d şi ne bucurăm, fiindcă, dorim, ca şi grupul de pionieri, să vedem şi să admirăm marile P o r ţ i - d e - F i e r.

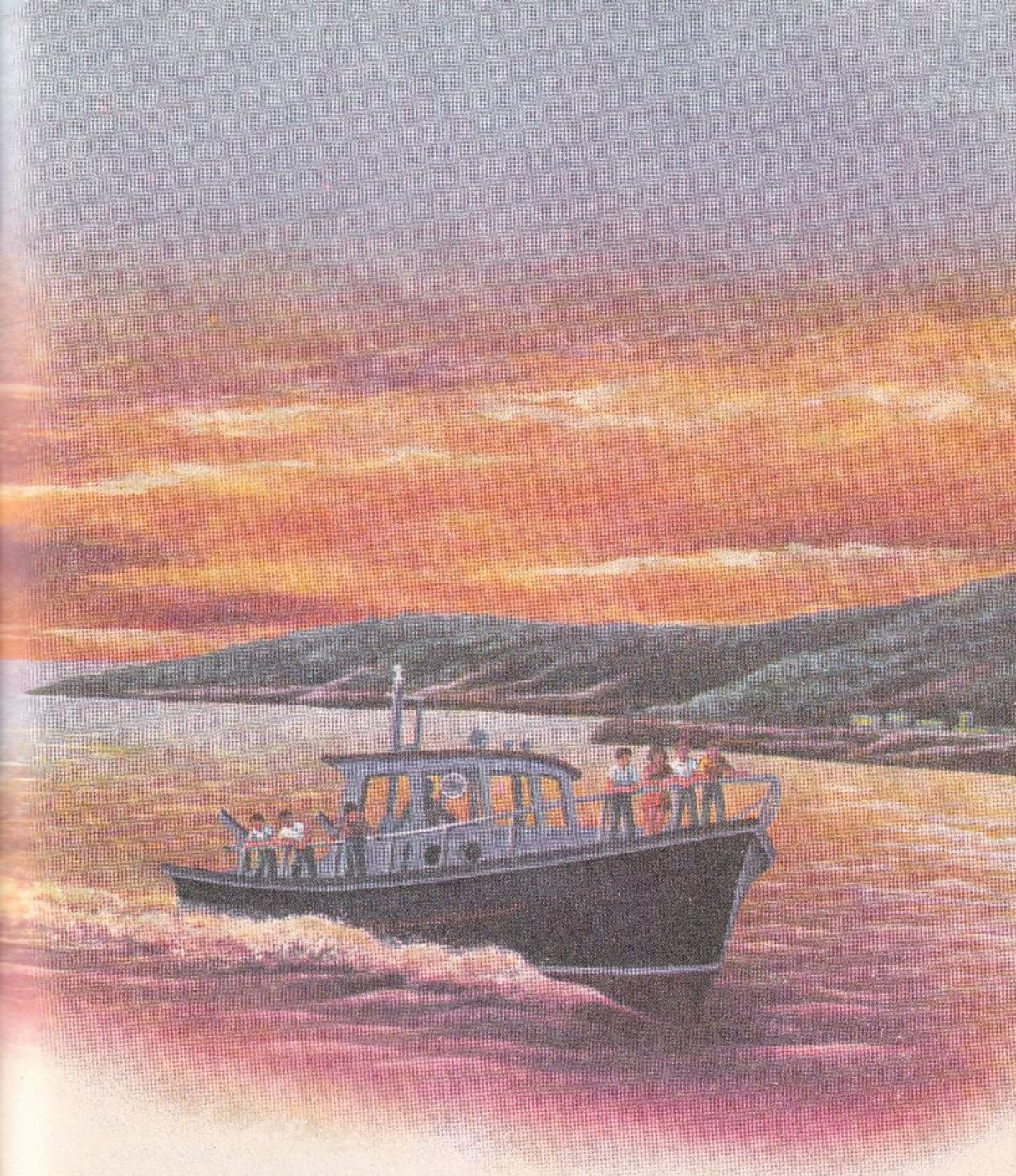

Întîi ne apare-un înalt stăvilar, în dreapta e un palat de lumină, adică, mai exact, o uzină, și-n stînga, e altă uzină. În dreapta malul românesc, tricolorul îl zăresc, și-n stînga-o zic făr' de zăbav' – malul iugoslav și digul și uzina și tot ce numesc se cheamă prietenie,

pentru că muncitorii care le-au înălțat ei i le-au închinat, prieteniei vechi dintre două popoare, să fie cerul totdeauna de cicoare și să-nflorească pentru fiecare popor și pentru amîndouă. Privirea ne e picurată de rouă . . .

Dar am un alt cuvînt pe buză : intrăm cu vaporul pe un culoar îngust numit **ecluză** și astfel în culoarul zis ecluză pătrunde apă și pe nesimțite ne trezim ridicați cu tot cu vas, pînă atingem fără s-o fi spus, nivelul apei, din sus de stăvilar.

Și n-am fost în zadar, atît de aproape, la o bătaie de pleoape de marea uzină de lumină. Sînt fire cîte vrei, cabluri și agregate, multe, multe și de toate și, dacă uzina lucrează, privirea e trează, liniștea se află aici stăpînă, adîncă precum o fîntînă, căderea de apă de om dirijată, strecurată, îmblînzită, domolită, în sala mașinilor pătrunde, se ascunde și astfel învîrtind rotoare, bobul de apă face o faptă mare : produce ceea ce urcă prin cabluri pe sub brazi, curentul fierbinte. Ține minte e-o putere uriașă pornită din turbine, pentru oamenii de azi, pentru tine, pentru casele noastre și pentru uzine, dar noi nu mai zăbovim, nici nu mai privim, sînt prea multe de văzut și iată, vremea a trecut, se cuvine să venim la „Porți" și pe jos.

Citesc în carnetul unui pionier : „aici totul e grandios !"

Acum „Oltenița", vasul alb precum plăvița, taie iar val după val în amonte de Porțile-de-Fier ; e un lac mare de acumulare și putem merge pe apă în sus, pînă unde fluviul se face cer. Pînă dincolo de zări, în alte patru țări. O să și mergem, întîi însă trebuie să creștem și oricîte zări ai vedea, ai admira și oricît ai străbate munții, drumul fără pulbere și cîmpia, ai să înveți — ca acum pe Dunăre — cît de mare și frumoasă-i România, țară minunată, de om durată pentru om și pentru puiul de om.

Călătoria a fost lungă și dogoritoare, acum ne întoarcem pe-nserat și pe răcoare. Ard lumini la Porți, parc-ar fi o turmă de albe mioare, și alte luminițe Dunărea brăzdează ; e acesta semn că și noaptea se navighează, iar noi, fericiți și cu ochii încărcați de atîta senin părăsim coverta și zîmbim și ne gîndim cît a fost de frumos în sus și mai în jos de Porțile-de-Fier, pînă acolo unde Dunărea parcă urcă pînă la cer . . .

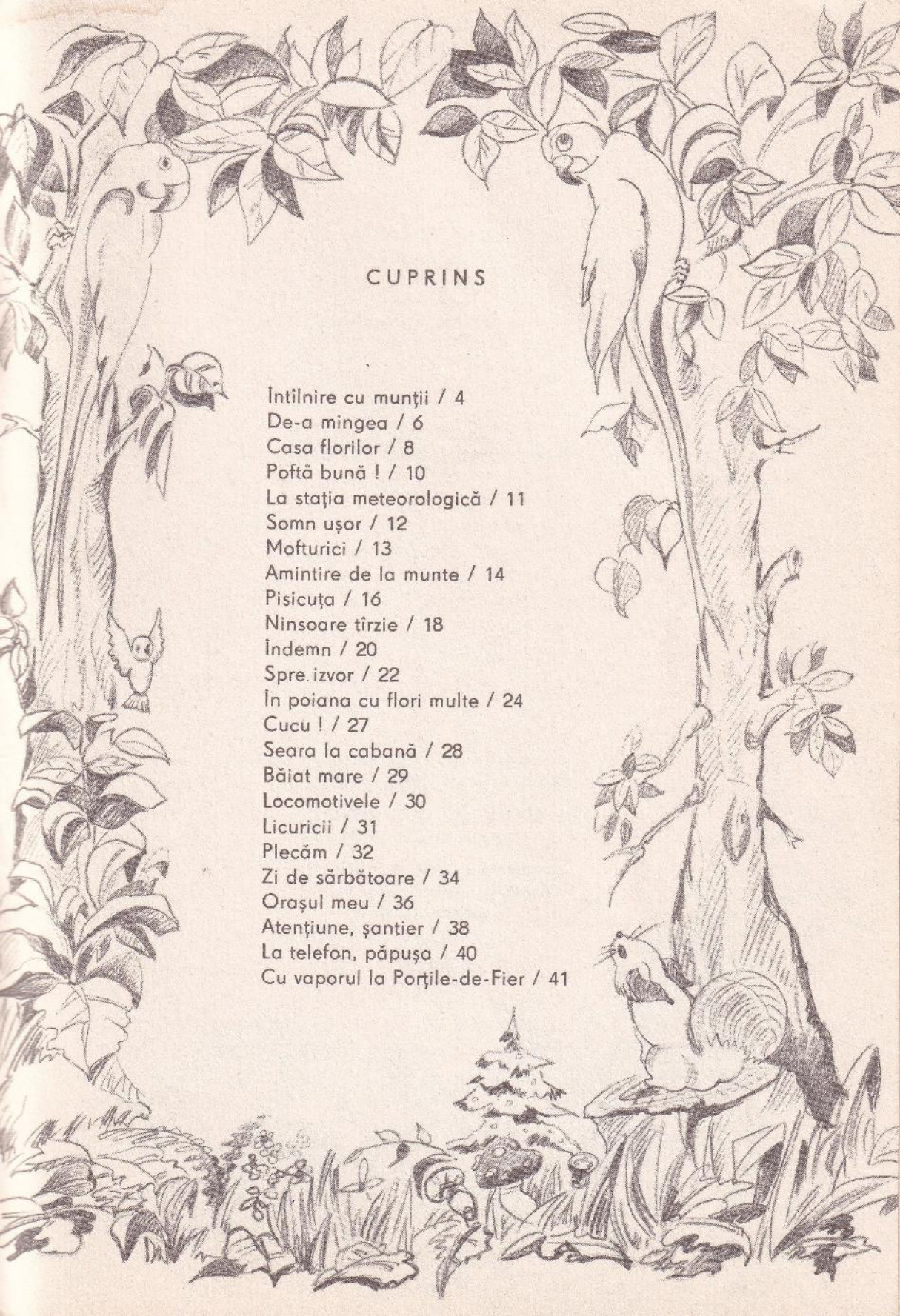

CUPRINS

Întîlnire cu munții / 4
De-a mingea / 6
Casa florilor / 8
Poftă bună ! / 10
La stația meteorologică / 11
Somn ușor / 12
Mofturici / 13
Amintire de la munte / 14
Pisicuța / 16
Ninsoare tîrzie / 18
Îndemn / 20
Spre izvor / 22
În poiana cu flori multe / 24
Cucu ! / 27
Seara la cabană / 28
Băiat mare / 29
Locomotivele / 30
Licuricii / 31
Plecăm / 32
Zi de sărbătoare / 34
Orașul meu / 36
Atențiune, șantier / 38
La telefon, păpușa / 40
Cu vaporul la Porțile-de-Fier / 41

Ilustrații alb-negru EDITA SCHWARZ

Lector : AL. JEBELEANU
Tehnoredactor : IOAN I. IANCU

Bun de tipar : 1.XI.1976. Apărut 1976
Coli tipar : 3. Tiraj : 44 200+90.

Întreprinderea poligrafică „Banat"
Timișoara, Calea Aradului nr. 1
Comanda nr. 272

Lei 11